

Κάταγμα,
τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ρίψασά πως,
Τραχιν. 695.

Παθολογικά.

Λοιμός.—Γνωστὸν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι διὰ τῆς λέξεως **λοιμὸς** ἐξέφραζον πᾶσαν ἐπιδημικῶς ἐνοικήπουσαν καὶ ἐν χρόνῳ ομι-
κρῶ ἀθρόως πλείστους ἐξαργαζούσαν ἀσθένειαν καὶ οὐχὶ τὴν
νῦν καλουμένην πανώλην· τοῦτο δ' ἐξάγεται καὶ ἐκ τῶν ἐπο-
μένων τοῦ ποιητοῦ στίχων,

ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
σκήψας ἐλαύνει, λ ο ι μ δ ε ἔχθιστος. πόλιν,
ὕφ' οἷ κενούται δῶμα Καμειῶν· μέλας δ'
Ἄιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται.

Οἰδ. Τύρ. 30.

Αὐτόθι δ' ἐν στίχῳ 61 ὁ ποιητὴς λέγει

εἰ γὰρ σ' ἴδ' ὅτι
νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὡς ἐγὼ
οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.

Ὁ ποιητὴς πολλαχοῦ ἐν τοῖς δράμασιν αὐτοῦ λόγον ποιεῖ-
ται περὶ **νόσων φθινιάδων**, ἵτοι νόσων φθινουσῶν τὸν ἀνθρω-
πον· καὶ ἀληθὲς μὲν ὅτι ἕνεκα πολλῶν νόσων διαφόρων τὴν τ'
αἰτίαν καὶ τὰ συμπτώματα φθίνει τὸ πάσχον ἄτομον, ἀλλ' ἀναν-
τίρητον ὅτι ἡ κατ' ἐξοχὴν φθίνουσα αὐτὸ νόσος, ἢ μάλλον ἢ
νόσος ὑφ' ἧς τὸ προσβληθὲν ἀπαξ ὀλοεῖν φθίνει, εἶναι ἢ ἐπάρατος
κοινῶς λεγομένη φθίσις· ἵτις κάλλιον ν' ἀποκαλεῖται **φθινιάς**
μία λοιπὸν τῶν κατὰ τὸν Σοφοκλέα φθινουσῶν νόσων θά ἦν καὶ
ἡ φθίσις.

οὐκοῦν κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχουσα
ἐς τὸδ' ἀπέργει κεῖσθας νεκύων,
οὔτε φθινάσιν πληγεῖσα νόσοις,

Ἄντιγ. 8191.

Σπασμός.—Ὁ ποιητὴς ἐν Τραχινίαις ἰδίᾳ λόγον ποιεῖται
περὶ σπασμῶν ἐπιληπτικῶν, οὕτως εἰπεῖν, ἢ τετανικῶν,

ἔθαλψεν ἄτης σ π α σ μ ὸ ε ἀρτίως ὄδ' αἴ,
διήξε πλευρῶν, οὐδ' ἀγύμναστὸν μ' ἔξιν
ἔοικεν ἢ τάλαινα διάβροτος νόσος.

Τραχιν. 4084.

καὶ

ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος,
βροῶν, ἰύζων.

Αὐτ. 787.

ὡσαύτως

τοσαῦτ' ἐπισκήψαντος, ἐν μέσῳ σκάφει
θέντες σφε πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλευμεν μόλις
βρυχώμενον σπασμοῖσι.

Αὐτ. 805.

Μιάσμα = μόλυσμα, ἄγος, αἰσχροῦργημα. Φαίνεται δ' ὅτι
ὁ ποιητὴς παραδέχεται ἐν πολλοῖς ὡς αἰτίαν τῆς νόσου αὐτοῦ
τὸ **μιάσμα**,

ἀνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ
μ ί α σ μ α χώρας, ὡς τεθραμμένον γθονὶ
ἐν τῆδ' ἐλαύνειν μηδ' ἀνίχεστον τρέφειν.

Οἰδ. Τύρ. 98.

ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μ ί α σ μ α τ ο ς
τοῦδ' ἡμῖν ὄντος, ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ
μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί.

Αὐτ. 243.

ρῦσαι δὲ πᾶν μ ί α σ μ α τοῦ τεθνηχότος.

Αὐτ. 313.

ἢ μὴ μ ί α σ μ α τῶν φυτευσάντων λιβῆς;

Αὐτ. 1012.

ὅτ' οὖν ἐκεῖνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν
καθ' ἡμέραν ὠλοντο παίσαντες τε καὶ
πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μ ί α σ μ α τ ι.

Ἄντιγ. 172.

κρύψω πετρώδει ζῶσαν ἐν κατώρυγι,
φορβῆς τοσούτου ὡς ἄγος μόνον προσθεῖς,
ὅπως μ ί α σ μ α πᾶσ' ὑπεκφύγη πόλις.

Αὐτ. 776.

οὐδ' ὄς μ ί α σ μ α τοῦτο μὴ τρέσας ἐγὼ
θάπτειν παρήσω κείνον· εἰ γὰρ οἶδ' ὅτι
θεοὺς μαιάνειν οὔτις ἀνθρώπων σθένει.

Αὐτ. 1044.

καὶ τότε' ἐξαίφνης γθονὸς
τυφῶς ἀείρας σκηπτὸν, οὐράνιον ἄγος,
πίμπλησι πεδίον, πᾶσαν αἰκίζων φόβην
ἕλης πεδιάδος, ἐν δ' ἔμεστῶθη μέγας
αἰθήρ· μύσαντες δ' εἴχομεν θεῖαν νότον.

Αὐτ. 421.

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος).

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

ΕΠΙΓΡΑΦΙΚΟΝ ΛΕΙΨΑΝΟΝ ΕΝ ΜΑΓΝΗΣΙΑ ΤΗ ΘΕΤΤΑΛΙΚῃ.

Ὁ κ. Ζωσιμάς Ἐσφιγμενίτης κατὰ τὴν ἐν Βόλῳ διαμονὴν μου,
κατὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Αὐγούστου, ἔσχε τὴν καλλοσύνην νὰ
μοὶ ἀνακοινώσῃται τὸ ἐξῆς ἐπιγραφικὸν λείψανον, ἀνευρεθὲν κατὰ τινα
ὑπὸ ἰδιώτου γενομένην ἀνασκαφὴν ἐν τῇ μονῇ τοῦ Ἁγ. Λαυρεντίου τοῦ
ὁμωνύμου χωρίου τῆς ἐπαρχίας Βόλου.

Ὁ λίθος εἶναι τεθλασμένος δεξιὰ καὶ ἀριστερά, καὶ μόνον 10 ἑκα-
τοστῶν τοῦ μέτρου εἶναι ἡ περιωθεῖσα τοῦ λίθου ἐνεπίγραφος ἐπιφάνεια.

ΤΗΓΟΥΝΤΣ
ΕΚΤΗ ΑΠΙΟΝΤ
ΟΣΚΑΙΜΕΘΩΝ
ΔΗΜΑΡΧΟΙΕΙΓ
5 ΥΣΑΝΗΡΚΑΛΣ
ΜΑΓΝΗΤΩΝ
Υ ΑΛΩΣΚΑΙΛ
ΑΓΑΘΙΑΣΑ
ΤΑΤΕΙ' ΡΟΣ Τ
10 ΥΝΟΙΩΣΔ
ΟΙΗΚΕΝΗΣ
ΛΤΩΝ ΟΠΛΑ
ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ
ΣΟΥΘΕΝΕ
15 · ΟΙ ΤΩΓ
ΤΕ ΡΑΓ
ΠΑ

Στίχ. 1. [Στρα]τηγούντο[ος]. Στίχ. 2 [τῆ] ἔκτη ἀπίον[τος]. Στίχ. 4.
[οἱ] Δήμαρχοι εἶπ[ον] [επεὶ ὁ δεῖνα]... ἄνθρωπος καλὸς[] [καγαθὸς] κτλ.
Στίχ. 6 [τῶν] Μαγνητῶν. Στίχ. 8. [καλο]καγαθίας. . .

Ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ ἀναγράφεται ψήφισμα τοῦ Μαγνητικοῦ
Συνεδρίου. Δυστυχῶς ὁ λίθος εἶναι ἠχρωτηριασμένος ἀμφοτέρωθεν, καὶ
ἡ συμπλήρωσις εἶναι δυσκολωτάτη. Ὁ δὲ κ. Ζωσ. Ἐσφιγμενίτης, λα-
βὼν ἐκτυπώματα ἐπὶ κοινοῦ χάρτου, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκτυπώσῃ καθαρῶς
τὴν ἐπιγραφὴν, ἀλλεῖψαι εἰδικῶς χάρτου.

Ἐν Ἀλμυρῷ, μηνὶ Σεπτεμβρίῳ 1892.

Ν. Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ.

1) Παραλείπομεν πολλὰ τοῦ ποιητοῦ χωρία.